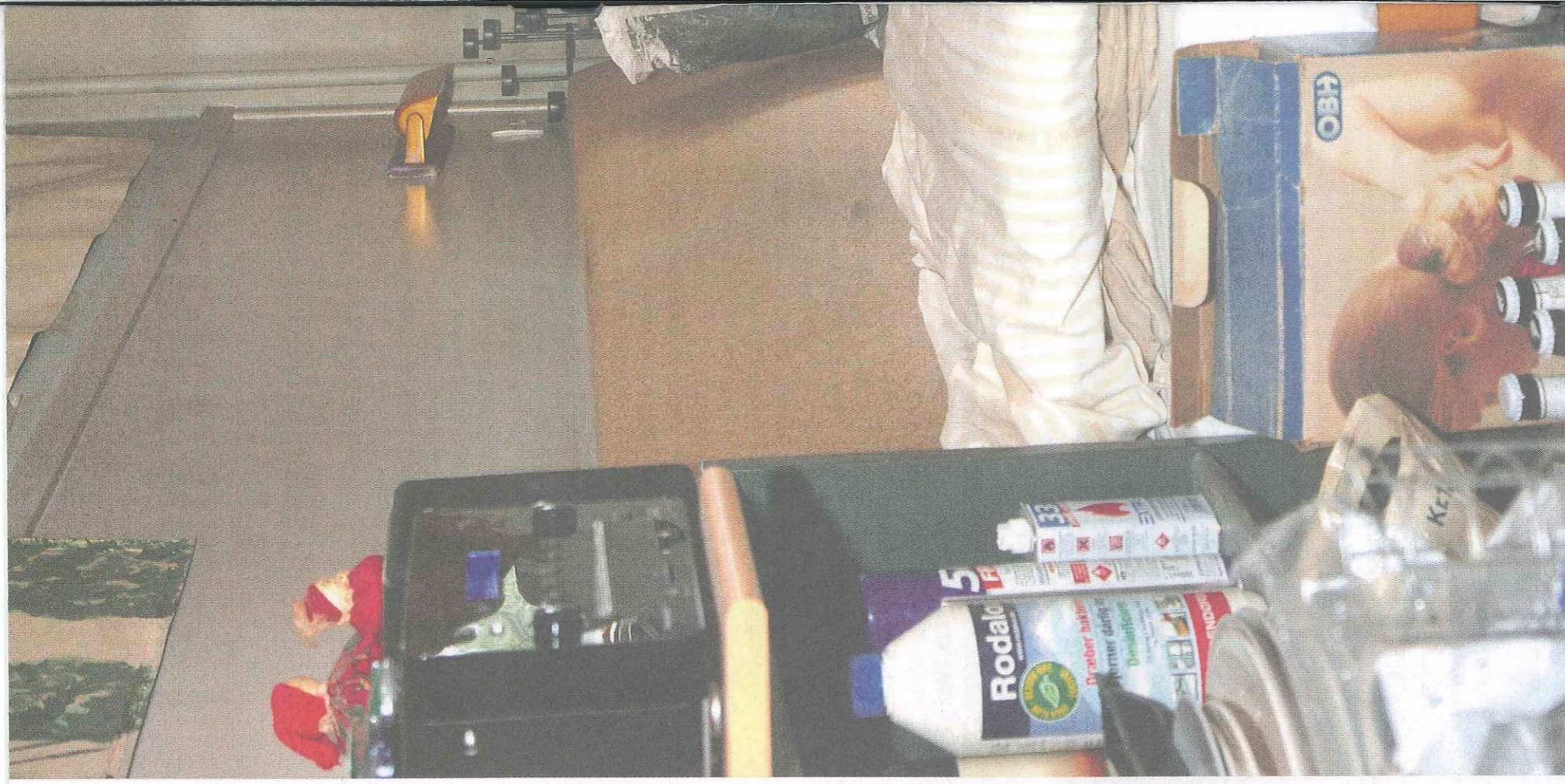

Når liv skal leves på 2x4 meter

Når hjemmet kun er på 8,5 kvadratmeter, er det godt, at der er højt til loftet. Og det er der – på Kollegiet på Gammel Køge Landevej, som fungerer som hjem for 148 hjemløse mænd, der laver gangfis, hygger, drikker øl og ryger. De lever livet i tætpakkede værelser, men mange vil ikke flytte, før de bliver båret ud – med fødderne forrest.

af Birgitte Ellemann Höegh
foto Holger Erik Henriksen

PEDER KENSGAARD, 62 ÅR, VÆRELSE 214

Har boet på Kollegiet i cirka 14 år.
Er beboerrådsformand.

Hvorfor flyttede du ind?

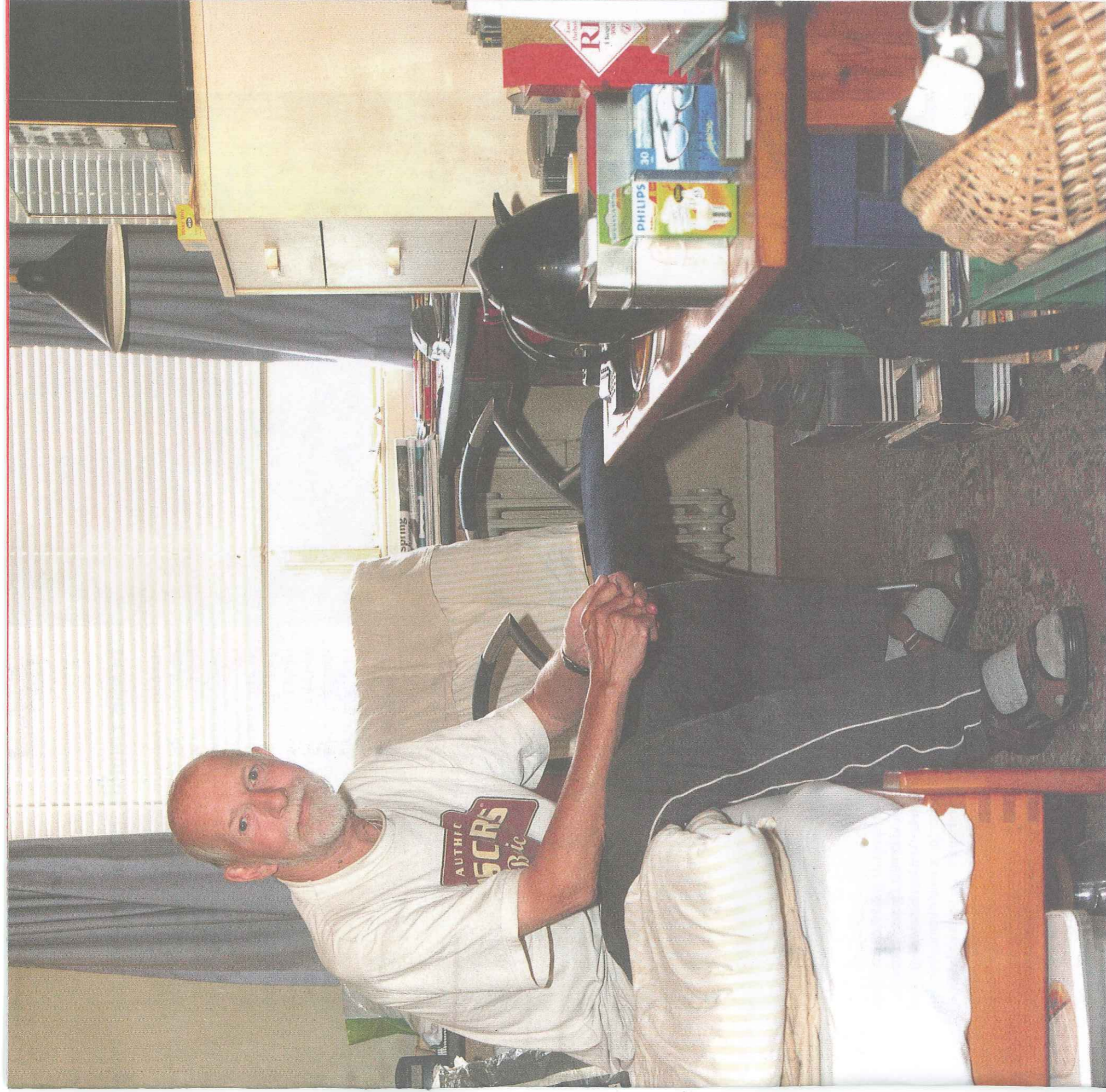
På grund af de sædvanlige problemer. Jeg boede sammen med en kvinde, hvor det ikke gik, så stod jeg tilbage alene og faldt i vandet, og det var ikke nemt for mig som gammel typograf. Der gik for meget spiritus i den.

Hvad synes du om at bo her?

Jeg kan godt lide det. Her er et godt sammenhold.

Mangler man et eller andet – øl eller penge – så er der altid én, der kan låne. Måske bare nogle tomme flasker. Og så er der altid nogen, der kan noget med deres hænder, for eksempel lappe min cykel.

Jeg ville ikke egne mig til at

komme ud et nyt sted. De steder, de kan henvise til, er ikke lige så hyggelige, og så er det begrænset, hvad man har råd til. (Det koster 2750 kroner om måneden at bo på Kollegiet, red.).

Hvad har gjort mest indtryk på dig i dine år på Kollegiet?

De to år, hvor vi lavede revy. Der var virkelig samarbejde, og det var hamrende sjovt. Det handlede om det, der skete på Kollegiet med medarbej-

derne, som vi drillede. Jeg var med til at skrive tekster og var også skuespiller.

Hvad har du tidligere lavet?

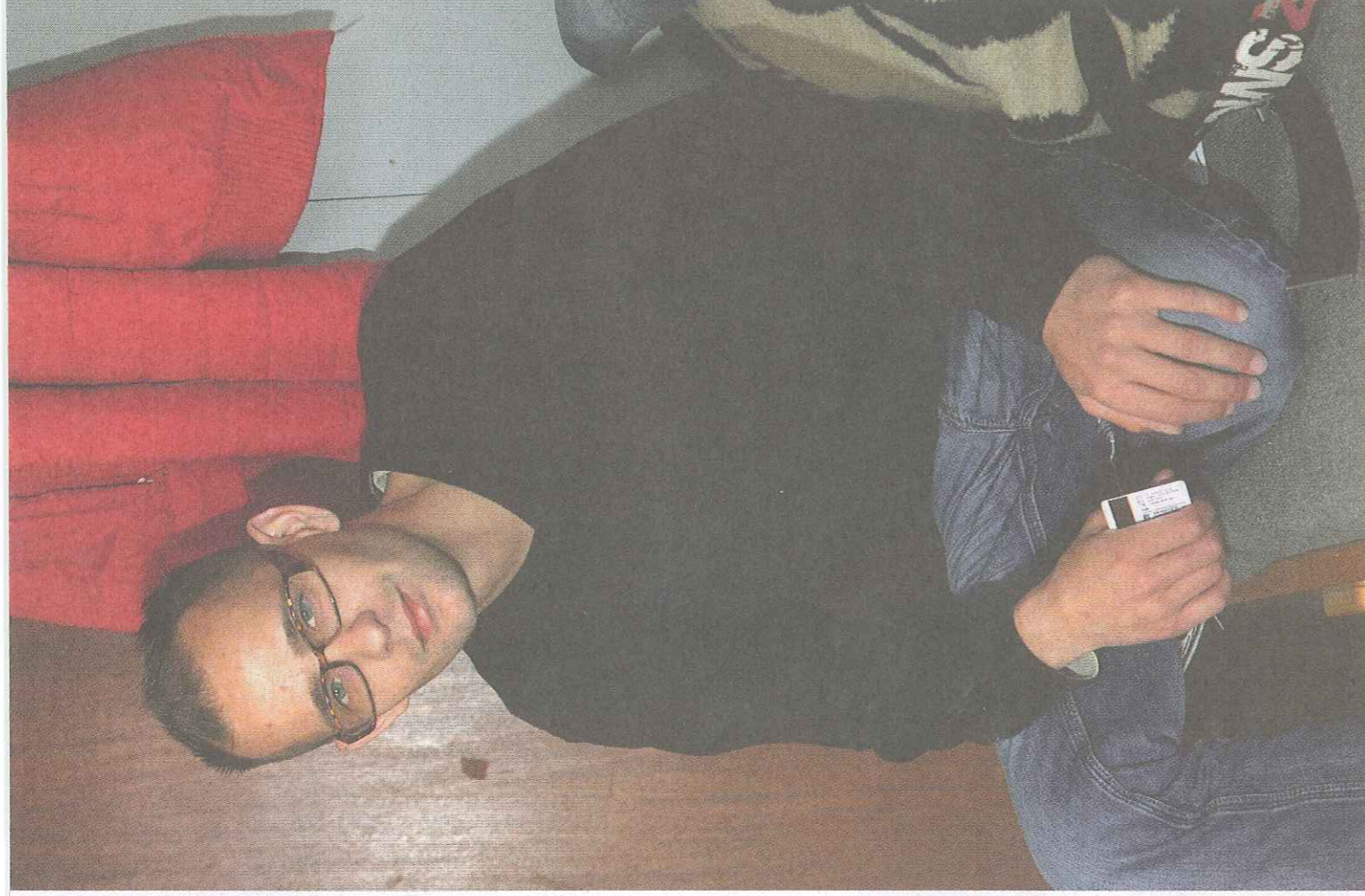
Arbejdet som typograf på små trykkerier og været bartender, mens jeg boede her og gennem otte år, men stoppede for fire år siden på grund af et overfald.

Hvad interesserer du dig for i dag?

Jeg kan godt lide at cykle – for eksempel ud på Langelinje og kigge på krydstogtskibe. Derudover læser jeg krimibøger, ser tennis, cykelløb i fjernsynet og hører radio. Jeg keder mig ikke.

Hvordan ser du din fremtid?

Jeg vil blive her. Rent arbejdsmæssigt har jeg mistet lysten. Min ryg er ikke, som den skal være, og som typograf kan jeg ikke de nye teknikker. ▲

DENNIS LINDHØJ, 33 ÅR, VÆRELSE 219

Har boet på Kollegiets herbergs-del i 14 dage. Kollegiets herbergs-del er midlertidige boliger, hvor man efter loven kun kan opholde sig i tre måneder, indtil der er fundet mere permanente løsninger på boligproblemet.

Hvorfor flyttede du ind?

Jeg kommer fra forsorgshjemmet Toften i Slagelse og tog til København for at søge arbejde. Jeg har haft et kokaimisbrug, der ødelægger det gode liv med kæreste, datter, hjem og job, og har siden da boet på en del forsorgshjem. Jeg kom ud af fængsel for fem år siden pga. en mild voldsdom og blev afruset, mens jeg sad inde. Jeg har alt, hvad jeg ejer med mig, og ankom med en rejsetrolley og en rygsæk. Jeg har solgt alle mine ting i Den Blå Avis undtagen min dvd-afspiller, som jeg ikke vil af med.

Hvad synes du om at bo her?

Her er meget støj, og man kan hele tiden høre de tomme og fyldte flasker klirre. Her er mere larm på herbergsdelen end i de faste boliger. Det minder om et fængsel, bare på en mildere måde. Man skal gøre, hvad man bliver bedt om.

Hvad har du tidligere lavet?

Jeg har arbejdet som salgsmanager i de sidste ti år for blandt andet Viasat og Falck og var i øvrigt med i Popstar i 2002 - det år Jon vandt.

Hvad interesserer du dig for i dag?

Jeg skriver sangtekster og laver foreningsarbejde for SAND (de hjemløses landsorganisation, red.), og regner med at starte med et job som telefonsælger for så at rykke videre i en organisation.

Hvordan ser du din fremtid?

Jeg vil gerne have et job og så bruge det her sted som mit soveværelse. Lave noget mad og se lidt tv. Nu handler det om 'Dennis' og om at få styr på tingene.

Jeg tror, jeg ender med at blive båret ud med fødderne først, lyder det gennemgående svar fra en stor del af de 148 mænd, der er bosat på Kollegiet på Gammel Køge Landevej, når man spørger dem, hvordan de forestiller sig deres fraflytning en gang i fremtiden skal foregå.

Alderspræsidenten har boet her i 21 år, og der er mange beboere, der nærmer sig rekorden. For de fleste bliver med tiden ret så glade for deres 8,5 kvadratmeter store værelser, som de af forskellige årsager er flyttet ind på. De holder af fællesskabet, føler sig tryg ved, at der er mennesker omkring dem, og så lyder det fra dem alle sammen, at de synes, personalet er nogle rigtig dejlige mennesker.

De fleste beboere kommer fra hjemløshed. Nogle har været inde og vende på andre midlertidige boformer - herberger og forsorgs-

hjem forinden, andre kommer direkte fra gaden. Fælles for dem alle er, at der er et eller andet, der er gået skævt i livet, så de har måttet rykke teltplæne op og er havnet netop her, hvor ingen tvinger dem til at flytte.

Som i 1950

På en torsdag formiddag er der stille på gangene, man kan slet ikke fornemme, at der bor så mange mænd med så forskellige temperamenter på et og samme sted. De fleste beboere er faktisk hjemme, men alt ånder fred og ro. Og det er mere reglen end undtagelsen.

Huset har en stemning over sig, som er man havnet i en tidslomme tilbage i 1950'erne - og det er heller ikke helt forkert, for der er ikke renoveret synderligt meget, siden dengang bygningerne blev opført som et ungdoms- og arbejderkol-

legium i 1959. I 1973 blev rammen lavet om til et kollegium for hjemløse, og i dag er to værelser på hver gang nedlagt til fordel for et fælleskøkken, der fra gang til gang er mere eller mindre velforsynet. Et af de mere velsorterede køkkener har en flaskeåbner i en snor i lampen over spisebordet, der står salt, peber og ketchup på en reel - og fem tomme vodkaflasker - og så er der en mikroovn, hæklede grydelapper på en knage samt en fotokopi af en pin-up-pige på en skabslåge. På opslagstavlen er der hængt en informativ besked op: 'Sådan bruges viskestykket: Husk at vaske tallerkener, glas, knive og gaffer osv. af med sæbe, for du bruger viskestykket ...' - for ja, det er jo mænd, vi har med at gøre.

Inde på værelserne er det oprindelige skrå skrivebord stadig fastgjort i væggen, og der hænger en brandalarm med et telefonrør,

der ligner de gamle sorte telefonrør, vi kender fra vores farmors hjem. Dem kan beboerne gribe ud efter for at melde brand. Derudover huser hvert rum en brik, en skrivebordsstol, en reel og en håndvask med et spejl over. Toilet og bad finder man på gangen. Nogle af værelserne har haft den samme beboer i op imod 20 år.

Her er væggenes oprindelig grønne farve blevet en kende faldede. Renovering foretages efter behov, men nedvaskning af væggesker kun, når et værelse får ny beboer. Beboerne passer selv deres værelser, og derfor er rengøring et temperamentsspørgsmål. På gangene hænger broderede billeder, oliemalerier og en enkel gang har sort/hvid fotokunst med nogle smukke nøgne træer.

En del døre står åbne, og man forbavses over, hvor meget liv der kan udspille sig på 8,5 kvadrat-

SØREN ROED

Er rådighedsvagt med pligt til at være til rådighed for Kollegiets beboere hver tredje weekend. En weekendtjans, der deles med to andre børnefamilier. Søren har boet her i ti år med sin kone, Rachel, der er skolelærer, og deres to børn, Rebekka på ti år og Zakarias på otte år. Han underviser i musik og læser teologi på Københavns Universitet, men holder pause fra studiet.

Hvorfor flyttede I ind på Kollegiet?

Jeg havde hørt om det gennem nogle bekendte, der boede her. Og så er det en billig bolig på 105 kvadratmeter.

Hvad synes du om at bo her?

Lige for tiden og som oftest er vi glade. Vi tænker det mere som et bosted med en forpligtigelse end som et arbejde. Det er vigtigt for vores trivsel, at der er ro og orden, og det er her oftest. Det er mest beboerne, der passer beboerne. Og så har vi kontakt til de to andre børnefamilier, der bor her med samme vilkår som os. Vi hjælper hinanden og har ingen bekymring over, at børnene løber ned i haven. Vi føler os trygge, og det bunder i erfaring. Det kræver lidt gefühl at få en fornemmelse af beboerne.

Hvad går jeres forpligtelser ud på?

Vi har rådighedsvagter hver tredje uge, hvor vi skal være på matriklen. Indimellem skal vi lukke beboere ind, som har glemt deres nøgler. Vi lukker op til værelser, når naboerne bekymrer sig om andre beboere, som de ikke har set eller hørt fra i nogle dage. Indimellem ringer vi efter ambulance eller politi, hvis det er nødvendigt. Men det er sjældent.

meter, som både skal fungere som soveværelse, arbejdsværelse og stue. Kikker man indenfor, sidder folk og ser fjernsyn. Nogle grøn-lændere er samlet i et tæt røgfyldt rum, hvor de sidder og lytter til grønlandsk musik og ryger en fed. I værelset ved siden af sidder to fyre klistret til en computerterskærm, og i et tredje sidder en beboer ved sit skrivebord og lægger kabale. Kollegiet har også mere private beboere, der sjældent åbner døren på vid gab. Heller ikke når de forlader deres værelser. 'Nej tak, du,' lyder det fra en beboer, da vi spørger, om han har lyst til at invitere inden for til en snak.

Og så huser hvert værelse naturligvis også et menneske med en lang og spændende livshistorie, der har budt på arbejdsliv, kvinder, børn, indvandring, rejser, opture og nedture, drømme - et hav af oplevelser, som giver lyst til, at man sætter sig ned og lytter efter

i timer. Selv er beboerne godt tilfredse med, at her er så mange forskellige mænd, 'for her er altid én, der kan et eller andet med sine hænder, som kan være til hjælp for en af os andre' lyder det.

I foyeren hænger et skilt med ugens menu: mandag: laks, tirsdag: culottesteg, onsdag: smørrebrød, torsdag: kåldolmer, fredag: over-raskelse. Der er faste spisetider i caféen, som en del beboere benytter sig af. Derudover har de et fællesrum i kælderens, som de kalder for Kaffestuen. Den er brugerstyret, og her kommer det faste slæng og drikker kaffe, sludrer og ryger cigaretter, og til spørgsmålet om de ikke savner nogle kvindelige medbeboere, lyder svaret: 'Nej tak, det giver alt for meget ballade og jalousi'. Kvinder må gerne komme på Kollegiet, og de, der har kæresten, kan have dem sovende højt tre-fire nætter i træk. Kaffeklubben er senere på dagen rykket ud i

Kollegiets urtehave, hvor der også dyrkes humle på flaske. Et telt står slået op ved noget krat. Her sover en af beboerne, når han ikke magter at være indendørs.

Rangorden

Kollegiets personale tæller blot 16 mand, men en masse frivillige er tilknyttet. De frivillige er engageret til at varetage forskellige aktiviteter og tilbud, som beboerne kan trække på. Her er et fodboldhold, et løbehold, bowlinghold, gratis massage, besøgsvener, gældsrådgivning, og indimellem holdes der bankoaftener og forårs- og efterårsfester i festsalen med klaver og scene. Huset inviterer også på fisketure og andre ture ud i det danske land for at komme lidt væk fra de gængse rammer.

Når personalet går hjem klokken 18.00 eller holder helt fri i weekenderne, træder rådgivningsvagtens forpligtelser til.

Her bor nemlig tre familier i nogle lejligheder i tre hjørner af huset. Familier med børn, der på skift skal være på matriklen, hvis der bliver behov for hjælp til beboerne i weekenderne. Det kan være, de skal låse op for en beboer, der har glemt sine nøgler eller ringe efter en ambulance eller politiet.

Men ifølge forstander Nikolaj Olsen, klarer beboerne sig selv om aftenerne. De har deres rangorden, hvor de selv lukker deres kontroverser og drillier ned. Husets ro og orden beror på den samholdighed, der er mellem beboerne på tværs af gangene. Og umiddelbart kan det godt se ud som en umulig opgave at få et hus, hvor der bor 148 mænd, til at fungere med så lidt personale, men det fungerer faktisk godt, fortæller han. I